

Udfra det saaledes foreliggende — og idet man har benyttet en Dødelighedstavle for tyske Invalider over 65 Aar, der viser et til de danske Erfaringer nogenlunde svarende Forhold, forsaavidt angaar Antallet af Rentenydere over 65 Aar — vil man skønne, at Merudgiften, under Forudsætning af, at ca. 550—600 Invaliderrentenydere aarlig overgaar til Aldersrente, vil andrage følgende Beløb, som, jfr. Lovens § 65, skal bæres med $\frac{4}{7}$ af Staten og $\frac{3}{7}$ af Kommunerne:

$\frac{1}{10}$ 33— $\frac{31}{3}$ 34.....	5 000 Kr.
1934—35.....	40 000 —
1935—36.....	85 000 —
1936—37.....	125 000 —
1937—38.....	165 000 —
1939—40.....	200 000 —
1940—41.....	230 000 —
1941—42.....	260 000 —

Herefter vil Udgifterne stige jævnt, indtil de omkring 1960 vil være naaet op paa ca. 450 000 Kr.

Et Mindretal (*Hans Thyge Jacobsen*) maa, naar henses til den Forøgelse i Udgifterne til Alderdomsforsørgelsen, som de kommende Aars stærkt stigende Antal af Aldersrentenydere vil medføre, anse det for ubetinget uforsvarligt overhovedet at gaa videre end til de ved Socialreformens Ikrafttræden fastsatte, i Forhold til tidligere Lovgivning stærkt udvidede Rammer, og kan derfor ikke tiltræde Flertallets Indstilling.